

A BUVÁR KUND

Túl a mezőn, túl a hazán,
S a part fölött, a nagy Dunán
Ki népe zajlik ott?
Föl Endre! Béla! föl magyar!
Ellenhad az, mely vést akar,
Ellenség zajlik ott.

Ő az, ki partidon halad
És száz hajót és száz hadat
Hoz, oh hon, ellened,
A gőgös Henrik az, ki rád
Hoz háborút, és hoz halált,
S bizik, hogy eltemet.

Föl Endre! Béla! föl magyar!
Pozsonyhoz kell a férfikar:
A vítt Pozsony remeg. –
S melyik magyar nem megy, ha kell:
Utánok a hon pusztá hely:
Mind harcon termenek.

De a király bús, s Béla szól:
„Csaták miatt ha nyughatol
Oh ifju szép hazánk?
Teremt-e isten több magyart,
Mig a világ, mig napja tart,
Ha mink is elfogyánk?”

S fellázad a bú, a harag
Busult szivekben háborog,
Mint tenger és vihar;
Még inkább vért, hadat kiált
S hirért, hazáért száz halált
Kész halni a magyar.

Csak barna Kund nem háborog;
De bátor szíve feldobog,
Mint hegyben a tüzár;
„Halld, Béla, majd ha éj jövend
S a part fölé száll néma csend,
Ott Kund egy szóra vár.”

Csekély a szó, köz a vitéz,
De úgy van mondva, oly merész,
Hogy nem lehet hazug.
Hős Béla parthoz tart legott,
Hol vészben a megcsapdosott
Dunának árja zúg.

Járása, mint a rémeké,
Éjfélileg le s fölfelé
Dobog magányosan;
S még semmi hang, még semmi jel:
Kund nem jő, távol és közel
A puszta szél rohan.

Ki az, ki a víz szörnyekint
A fölretgre föltekint
S meg habba öltözik?
Ki vagy te, aki jársz alatt
S ijeszted a futó halat,
Mely mélyeken lakik? –

Vésztűzben néha vízen át
Henriknek látni táborát,
S Pozsony kivillanik;
S ím a Dunából szirt gyanánt,
Egy ember kit mély árja hányt,
Sötéten felbukik.

„Hah Kund te vagy?” s még nem hiszi;
„Hah ember!” őt így kérdezi:
„Mi dolgod ott alatt?”
„Hej Béla! víz hullámiban,
Míg rajta zúgó vész rohan,
Jó lenni ott alatt.”

Szól Kund – és ő az – „nézz oda,
Hol Henrik felriadt hada
Tolong a víz iránt!
Nézd, táborában mint remeg:
Hajóit e kar fúrta meg;
Hadd vesszen, aki bánt.”

S villám tüzénél Béla néz,
Túlparton minden habba vész:
A zászlók hullanak,
Özön fut rajtok el vadon,
És száz hajón, és száz hadon
Hullámok omlanak.

Kund hol van? félreköltözött,
De olyat százezer között
Hős Béla feltalál.
S túl a mezőn, túl a hazán,
Fut, búsong Henrik vert hadán,
S Pozsony végvára áll.

1829

GÁBOR DIÁK

Gábor diák mélyen elmerülve
Úl a lócán, egy nagy könyv előtte;
A viláért fel sem pillantana,
Ha egy filégy reá nem szállana;
De már erre csak felpillant,
S ím meglát egy fürge leányt.
„Ejnye, húgom, beh piros az orcád,
Hadd szakasszak róla egy pár rózsát.”

„Gábor diák, hamis Gábor diák!
Hagyjon békét, mert bizony meglátják.”
„Semmi látás!” – mond az jókedvében –
„Lakodalom van a csók végében.”
„Jaj ne bántson! kell sietnem –
Elhull pártám, itt felejttem,
Ah vegye el azt a forró száját.”
„Még egy csókot!” „Nem, nem!”
„Kettőt adj hát.” –

Gábor diák mélyen elmerülve
Úl a lócán, egy nagy könyv előtte;
S hogy felpillant, egyszer csak elrémül,
A leány jön búsan s színtelenül:
„Ej hugom, beh halovány vagy,
Féltelek, hogy el ne hervadj.”
„Gábor diák, átkozom a csókját,
Mikor tartjuk meg a lakodalmát?”

„Semmi átok, jőj el pünkösdnapra,
Addig rózsám, addig menj dolgozdra.
Neh egy pár csók! egyik útra való,
Másik, ha úgy tetszik, vígasztaló.”
„Gábor diák! hátha késő
Pünkösdnapkor a menyekző?”
„Semmi késő! te világ rózsája.”
„Ej beh hamis az a maga szája.”

Gábor diák mélyen elmerülve
Úl a lócán, egy nagy könyv előtte;
A viláért fel nem pillantana,
Pedig itt van piros pünkösdi napja.
De elébe jön a leány,
S egy csecsemőt ringat karján:
„Ej ej már ezt mégsem hittem volna!”
„Most a világ engem sem csufolna.”

„S hogy mosolyog istenadta fattya!”
„Épen olyan mint az édesatyja.”
„Mit csináljunk, mit tegyünk galambom?”
„Én tudom, hogy a Dunába ugrom.”
„Semmi ugrás! jer a paphoz.”
Igy szól Gábor a leányhoz,
S nagy szomorún a könyvet becsapja:
„Soha, soha, ilyen pünkösöd napja!”

1830 eleje